

Cỏ lạc

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện: “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Người ta bảo những người mơ mộng hay khổ. Nhưng khổ cũng là một dạng của hạnh phúc. Mong manh mà đầy sức sống . Tôi là Cỏ.

- Một khi đã ghét thì kể cả là hotboy đình đám cũng ghét.

Sau khi thao thao bất tuyệt về tên hotboy mà tôi vớ bở được ở cùng nhà , tôi hùng hồn tuyên bố với cô bạn cộng tác viên của mình như vậy. Trong khi cả quán café đang tròn mắt nhìn tôi thì nhỏ đó chỉ nhăn nhá cười trừ rồi làm bộ nịnh nọt.

- Chị . Em đang có bài phỏng vấn các hotteen. Chị tạo cơ hội cho em đi.

- Mà chỉ vờ vĩnh để của trai chứ gì. Tôi lườm nhỏ với vẻ cảnh giác.

- Em thì là không . Em có bài thật mà.

- Ờ , để xem. Tôi trả lời vẻ bất cần.

25 tuổi đầu nhưng tôi vẫn luôn tự trẻ hóa bản thân, cụ thể là trong việc mê trai đẹp. Nhiều lúc ngồi viết bài tôi thấy thật thương mình vì các em trai bây giờ càng ngày càng đẹp. Đẹp từ những cậu nhóc cấp 2 đến những anh chàng mới lớn của cấp 3 các em ấy cứ thế thì bảo sao tôi không tiếc hùi hụi khi nghĩ đến tuổi của mình.

Tôi nghĩ cái gì cũng đơn giản, làm gì cũng đơn giản vậy lên mới có người khen trẻ hơn so với tuổi. Bởi vậy mới nói , mơ mộng đôi khi cũng có mặt tốt đó chứ. Nhưng tôi lại chẳng bao giờ có duyên với mấy em hotboy cả , điển hình là mấy buổi hẹn phỏng vấn các em đều thất bại toàn tập : hôm thì mình bận , hôm thì các em bận , đến hôm không ai bận thì ông trời bậnmưa L . Thấy tôi không có duyên nên chị quản lí chuyển chuyên mục đó cho bạn khác. Tôi khóc như ngày ngư lang chức nữ gặp nhau. Khổ , cái tội lớn rồi vẫn mê trai đẹp là vậy. Giờ tôi muốn kể câu chuyện này của mình sớm hơn, nếu để vài năm nữa , khi tôi là một bà cô rồi người ta đọc sẽ thấy kì lắm. Mê

traì mà. J

Dù mê trai nhưng tôi biết cái tuổi của mình không cho phép nên chỉ ngậm ngùi lướt facebook để ngắm ảnh và tiện thể kiểm tin viết bài mà thôi. Nhưng từ ngày chuyển chuyên mục tôi cứ phải ra ngoài tìm tin suốt nên chẳng có thời gian ở nhà hay lướt mạng . Tình trạng về khuya cũng tăng theo cấp số nhân . Và ... bị tổng khởi Kí Túc Xá của trường là điều không thể tránh khỏi. Tôi ngậm ngùi chuyển đồ, alo cho bác để tới xin ở nhờ. Vì là cả năm mới liên lạc nên tôi không biết bác đã cho thuê nhà. Biết tin giọng tôi lạc hẳn đi , cái tính đơn giản hóa mọi chuyện nên giờ mới khổ như vậy. Cuối cùng , tôi đành đến đó . Ở cùng nhà với kẻ mà tôi chả biết là ai cả nhưng mà đến nước này rồi thì có sao.

Tôi đến đúng vào lúc tên đó không có nhà , tự nhủ với lòng là cũng thấy may. Không gặp có khi tốt , nhóc đó không biết có con gái đến ở thì sẽ không lu loa lên. Được bác cho biết mình sẽ ở cùng một tên con trai , ít tuổi hơn nhiều .. L nên tôi tự thấy yên tâm . Oai như cóc mang đồ vào. Ở phòng đối diện vì sau khi kiểm tra các phòng thì chỉ có phòng đối diện tên đó là có giường. L Dọn đồ xong tôi lăn luôn ra đánh một giấc. Lúc tỉnh dậy là vì tiếng lạch cạch mở cổng , biết là nhóc cùng nhà về tôi bật dậy như lò xo , ra sát cửa nghe ngóng. Lúc đó thắc mắc con trai gì mà đi nhẹ nhàng thế , chẳng phát ra tí âm thanh nào. Đang lơ mơ tự dưng chuông điện thoại reo : ONE OF A KIND của G-Dragon .. để âm lượng hết cỡ, đang là 11h đêm. Tôi vợ vội điện thoại tắt chuông , nín thở nghe ngóng. Có tiếng gõ cửa.

- Anh đến rồi ạ. Em về muộn quá nên không giúp anh chuyển đồ được. Bác đã alo cho em rồi. Anh cứ thỏa mái nhé.

- Ờ , cảm ơn. Tôi bịt mũi cố nhái giọng ai ái của một tên con trai.

Chờ một lúc thấy im im tôi rón rén lấy đồ đi tắm. Phòng tắm và nhà vệ sinh chung là một vấn đề nan giải trong thời gian sắp tới đây. Tôi vừa vận nước tắm vừa vắt óc suy nghĩ mưu kế thoát hiểm. Cũng may là giờ giấc đi làm của tôi thất thường và chắc nhóc đó cũng kín lịch nên cả tuần cũng không thấy bị đụng mặt nhau. Chỉ thi thoảng mới phải đối thoại không công khai thì tôi toàn dùng giọng giả nam đến nỗi mà sau một tuần trình độ có thể nói là đẳng cấp được rồi. Người thông minh học gì cũng nhanh. Hehe .

Đêm hôm đó xuýt lộ , tôi nằm chat với anh bạn hotboy mà tôi thầm ngưỡng mộ từ lâu. Có thể tôi sẽ rung rinh trước rất nhiều chàng trai đẹp nhưng riêng với anh bạn kém tôi 2 tuổi này thì một cảm giác đặc biệt hơn. Gọi là chat nhưng cũng chỉ nói vài ba câu giao tiếp thông thường . Do tôi đọc lại đoạn chat đó mà cười một mình thôi. Lượn facebook người ta ngắm ảnh thấy người ta vui mình cũng vui lây , đọc một cái status ngồ ngộ của người ta mà cười chảy nước mắt. Nghe tiếng gõ cửa mới ngậm ngùi biết mình đại dột.

- Gì vậy em ?

- Em thấy có giọng con gái à anh?

- À , ừ xin lỗi em. Nhà bạn gái anh mất điện nên qua ở nhờ một hôm. Anh quên không nói em.

- À không sao đâu anh.

Hú hồn , không khí im ắng trở lại tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Quăng em laptop sang một bên tôi làm một giấc đến sáng và ngủ mơ thấy mình bị nhóc cùng nhà xả cho một trận nên thân và mình đứng im re lãnh hậu quả vì bị hắt phát hiện đồ chip trong nhà tắm. Thế là bật dậy như lò xo và cũng vừa lúc nhớ ra là mình quên đồ trong nhà tắm thật vì tối qua lơ đãng mơ mộng đến hotboy. L Vò rối tung cả đầu tóc mà không nghĩ ra cách , tôi lo đến méo mặt , dấm thùm thụp vào cánh cửa mà không dám để phát ra âm thanh nào , muốn hét lên cho thỏa cơn mà phải ngậm chặt miệng. Sau một hồi vật vã thì cái gì đến cũng đến.

- Anh ơi. Tiếng gõ cửa . Lại là tiếng gõ cửa.

- Gì đấy em.

- À ... anh bảo chị ấy vào dọn đồ trong nhà tắm được không ạ .

- À .. ừ .. ừ anh dọn ngay đây.

- Vâng , em đi học đây ạ.

- Ừ , bye em.

- Anh ơi.

- Hờ .. giặt cả mình.

- Hi . Em định tối nay mua đồ anh em mình nhậu. Tại từ hôm anh đến bạn quá anh em chưa gặp mặt nhau được.

- Gặp mặt gì chứ. Không cần đâu. Tôi đau khổ lí nhí trong miệng.

- Anh nói gì cơ?

- À .. không . ý anh là anh em mình bạn suốt cứ để khi nào có dịp cũng được.Hờ hờ.. lệch múi giờ mà. Khổ thế ấy.

- Haha lệch múi giờ. Anh hài ghê. Ok anh. Em đi đây.

Ồi , số tôi thật may. Chỉ chờ có thể tôi chui ngay vào nhà tắm nhanh nhẩu thu dọn tang vật rồi phóng cái vèo đến Café hotboy với nhò cộng tác viên.

- Hizzz. Mà thấy chị khổ không ?

- Ờ . Nhỏ đó hếch miệng lên, nhìn đời bằng nửa con mắt. Mà hay thiệt ha? Ở hơn tuần rồi mà không đụng mặt nhau.

- Chẹp. Chắc do chị ăn ở tốt nên gặp may.

- Hứ . À mà tên đó làm chi mà cũng đi suốt ngày vậy nhỉ?

- Ủm nói mới để ý . Trừ những hôm chị không biết ra thì hôm nào cũng ngoài 11h đêm mới về.

- Kì lạ. ..Chị . Nhỏ đột nhiên giặt giọng , nhòai người về phía tôi trừng mắt kiểu dân xã hội đen. Hay tên đó là đầu gấu , buôn bán hàng cấm.

Tôi dúm đầu nhỏ ngồi về chỗ cũ.

- Đừng bệnh nghề nghiệp em. Người như vậy bác chị đâu có cho ở chứ.

- Hầy , biết đâu vì hăn trả tiền nhà cao thì sao.

- Thừa cô nương , nhóc đó mới 20. Sinh viên đại học năm 2 . Nghe nói học trường Điện Ảnh mà không biết học gì.

- Ồ , cùng một lò đào tạo với chị à?

- Chẹp .. kể mà là con gái là chị mà cũng xí xốn tâm sự về trường về lớp đấy.

- Ờ .. Mà thôi , em đang lo quá đây.

- Sao ?

- Thì cái vụ chuyên mục hotten đó . Hizzz. Làm sao mà em gặp cái bạn Bình An đó được chứ . L Em gọi toàn bạn suốt ngày thôi . Cũng đúng, càng ngày càng nổi mà.

- Bình An học diễn viên trường Điện Ảnh đấy hả?

- Đó .

- Ờ , tên này thì chị không biết .

- Hầy .. thật không , có trai đẹp nào mà bà không biết.

- Chẹp.. chả hiểu sao. Chị mà , tính thế rồi chị mà thích thì rất thích còn chị đã không ưa thì làm gì cũng không ưa.

- Người ta làm gì chị.

- Chả làm gì tao cả, tính tao thế. Đọc mấy cái bài báo về hấn tao ghét.

- Chị đúng là hâm thật . Em thì .. Ôi bạn ý đẹp trai , dễ thương , giọng cũng dễ thương quá trời lại còn thân thiện. Lần nào em gọi bạn ý cũng rồi rít xin lỗi vì bạn không thể gặp. Nói sẽ cố gắng sắp xếp.

- Xời .. đứa nào mới nổi chả thế. À mà nhắc đến giọng dễ thương chị nghĩ mà phải nghe giọng cái tên ở cùng nhà với chị. Hầy .. dù chưa thấy mặt nhưng nghe giọng thôi chị cũng mê rồi.

- Haha thật không ? Lần đầu thấy bà nói mê ai đó mà chưa thấy mặt người ta nha.

- Thôi , đi lượn việc đi.

Cứ về đến nhà , tôi tranh thủ tắm giặt cho nhanh rồi chui vào phòng. Ôm em lap và lượn tìm mấy kiểu bánh sinh nhật đáng yêu, cứ hí ha hí hửng vì sắp sinh nhật người đó . Hotboy duy nhất mà tôi yêu chứ không thích. 25 tuổi . Nói ra từ yêu là rất nghiêm túc. Để làm bánh tôi sẽ phải chường mặt nguyên ngày trong bếp như vậy sẽ rất nguy hiểm nhưng kiên quyết không đặt hàng vì như thế không thành tâm. Dù gì cũng là một nhà báo vào nghề đã nhiều năm , tính cả thời sinh viên làm thêm và công việc bây giờ nên tôi không thể chịu thua. Nhan sắc của tôi , dù đã 25 tuổi cũng đâu có thua kém mấy em hotgirl đâu chỉ phải cái hơi lùn. L

Kiên quyết theo đuổi kế hoạch , tôi lén rình tên nhóc cùng nhà. Vất vả mấy ngày cuối cùng cũng nghe được hẳn nói chuyện điện thoại có lịch diễn gì đó vào đúng ngày hôm ấy, ngày sinh nhật hotboy duy nhất của tim tôi. Nhưng từ nay đến hôm đó tôi phải khéo léo hơn bình thường nhiều lần.

Dù sao thì tôi vẫn thắc mắc không biết tên nhóc đó làm gì mà đi suốt lại còn có lịch diễn. Có hôm trời mưa tôi đứng trân trân nhìn dây quần áo . Chép miệng mấy cái rồi cũng quyết định làm việc tốt. Mang đồng hồ đó xuống cho tên nhóc ấy , mà công nhận toàn đồ đẹp nhìn thì có vẻ cá tính lắm. Thích nhất là , không biết từ bao giờ tôi có thói quen thức nghe tiếng xe phân khối lớn của tên nhóc đó , nghe xong rồi mới yên tâm ngủ ngon được . Thành ra ngày nào cũng thức chờ. L Hôm nào thấy về muộn hay có hôm không về lại chột dạ lo lo. Kì lạ. Có những hôm cứ trăn trọc suy nghĩ mãi tưởng không ngủ cuối cùng ngủ say không tưởng. Nhóc đó về lúc nào tôi cũng chẳng biết nữa. Sáng hôm sau thấy hộp sữa tươi với cái bánh mì kẹp thịt để trước cửa phòng. Heee cũng biết điều đây , chắc là để cảm ơn vụ tôi cất quần áo cho những hôm mưa.

Hơn nữa dạo này thấy nhóc đó ít về nhà hẳn , giống như là đi đâu tới mấy ngày liền không về vậy . Không thấy tiếng xe về cũng chẳng thấy mở cổng , mở cửa lạch cạch gì cả. L Vì thế nên tôi tự cho mình lơ là và mất cảnh giác , mua đồ về nấu ăn bao nhiêu ngày kìm nén không dám nấu giờ phải ăn cho thỏa. Vì tính chất công việc nên không có thời gian nấu nướng chứ tôi thuộc

hàng đầu bếp gia đình loại giỏi. Tự nếm tự nhìn mấy món ăn mình nấu thôi mà cũng thấy tự hào. Ngồi ăn như cô chủ nhỏ vậy thế mà lại nhớ đến cái tên nhóc cùng nhà đó. Cũng kì kì nhưng thôi để lại mỗi thứ một ít rồi kẹp mảnh giấy nhãn trên bàn. Nguyên bàn đồ ăn vậy chắc không tới nỗi không nhìn thấy.

Ngủ một đêm , sáng sau dậy thì cơm và thức ăn đều sạch vách , bát đĩa nồi niêu xoong chảo cũng đâu vào đó gọn gàng. Cười thầm tên này cũng đáng yêu ra trò. Ngoan. Chì duyệt. Sau một thoáng mơ màng tôi tỉnh mộng , hết như điệp viên 007 truy tìm tung tích những món ăn ngon mình đã nấu tôi quyết tâm vạch thùng rác trong bếp .. Phù , không có tí thức ăn nào bị đổ vào đó cả. J Thế là cười hí hí tưng tưng về phòng. Những ngày sau đều thế , nguyệt trang kín mít để nấu ăn. Mình ăn thì ít chứ toàn để chăm chăm xem tên đó có ăn không. Chắc là ăn ngon lành lắm vì chẳng bao giờ thấy để lại cái gì. Thành thói quen luôn , ngày nào cũng vội vội vàng vàng về sớm để nấu cơm, ngồi đó tưởng tượng ra cái cách tên nhóc đó sẽ ăn . Cũng vui , giảm stress. Chỉ thắc mắc là không thấy nhóc đó cảm ơn lấy một tiếng. Cái vụ sữa cũng chỉ được có một hôm đó, thật thiếu ga lăng. ..hừmmm!

Cuối cùng ngày trọng đại tới , tiến hành kế hoạch thôi. Đúng ngày tôi mua đầy đủ nguyên vật liệu cần thiết , chẳng cần nguyệt trang chi cho nóng bức thỏa mái vùng vẫy trong bếp mà không gặp sự cố nào cả. May ghê , cuối cùng cũng cho ra lò sản phẩm đầu tay, ngắm nó mà tôi mê mẩn tự thấy mình quá giỏi. ” Chúc mừng sinh nhật NKT” . Hí hửng chạy lên phòng lấy máy ảnh mà không biết từ đâu đã bị theo dõi rồi , thậm chí em bánh còn bị bóc tem đầu tiên trong vụ chụp ảnh.

Xong đâu đó , tôi dành cả tiếng đồng hồ để makeup , bình thường đâu có vậy. Chọn bộ quần áo đẹp nhất , tự ngắm mình trong gương sau khi đã mặc đồ và trang điểm. Đây là lần đầu tiên , bảo sao ế tới tận bây giờ. L Thế là tung tăng ra khỏi nhà , hôm nay như vậy là đẹp nhất có thể rồi. Tôi đặt bánh trước cửa nhà người đó bấm chuông rồi chạy biến đi. Và ngắm nhìn người ta từ xa , vẻ mặt người ta khi cầm chiếc bánh trên tay, ngơ ngác , suy nghĩ rồi cuối cùng là cười tươi rói. Nụ cười tỏa nắng đánh đổ tim tôi.

Chỉ cần thế thôi là tôi có thể ra về trong hạnh phúc rồi. 25 tuổi đầu mà vậy xem chừng sến súa quá nhưng mà bản tính mình vậy biết làm sao. Tôi theo thuyết tự nhiên : Cứ làm những gì bạn cảm thấy hạnh phúc miễn sao nó

không đem lại đau khổ cho những người xung quanh.

Hôm nay trời lại đẹp , mùa thu mà , lượn đường Hà Nội thì hết ý. Tôi vòng vèo mấy vòng hồ gươm, lượn qua công viên ngồi ăn kem dừa rồi lượn về. Thấy cửa cổng khóa , cửa nhà đóng cũng không có xe ở sân tôi yên tâm tự tin bước vào. Và không còn đường lui nữa. Một loạt những hotboy ngồi đó , tôi hoàn toàn có thể điểm danh từng người. Tôi thậm chí đã không dám nuốt nước bọt khi những con mắt ấy hướng thẳng về tôi mà tôi thì không biết phải dừng mắt mình ở nơi ai. Cuối cùng , tôi chọn dừng ở nơi anh – chàng hotboy trong tim tôi . NKT . ” Why? Tại sao anh lại ở đây ? Tại sao trong hoàn cảnh này . Trời đất thánh thần ơi chuyện gì ở đây vậy .Cái bánh , cái bánh đang ở đó.” Tôi run run không dám đưa tay lên chỉ cái bánh. Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy cho đến khi tên nhóc cùng nhà – cái tên đó bước ra. Tay cầm cái xoong nấu đi từ trên gác xuống là đủ biết rồi. Thật không biết giấu mặt vào đâu , một bà cô tóc tai rối bù vì đi gió về phá bình bữa tiệc của những anh chàng đẹp trai trẻ măng.

- Bà cô này là ai vậy ?

Một thằng nhóc có cái đầu màu bạch kim , da trắng , môi đỏ , đeo mắt kiếng , mặt dễ thương nhìn thẳng tôi mà hỏi cái câu đau lòng. Tôi lấy lại phong độ , trừng mắt.

- Đây . Bà cô gì chứ. Đây là Việt Nam chứ không phải chỗ các cậu đóng phim Hàn Quốc mà bà cô.

Thú thiệt lúc đó máu sôi lên chỉ muốn chọi cho cái dép vào mặt dù cũng tiếc tiếc cái mặt đẹp. L

Người giải vây cho tôi là anh – hotboy của tim tôi.

- Chị vào đi ạ . Chắc chị là bạn cùng nhà với Bình An.

- Bình An.

- Nhóc này đó. Hotboy của tôi vừa nói vừa ngược lên nhìn cái tên đang cầm xoong nấu lẩu.

Tôi chỉ biết cười trừ , gãi đầu gãi tai như trẻ con trước mặt đám con nít đó.

- Chị vào đi. Ăn luôn với bọn em cho vui.

- Cái .. cái gì...

- Chị khéo nấu ăn mà. Vào giúp em đi chứ để em làm chắc tối mới được ăn quá.

Cái nụ cười đó , trước mình ghét lắm mà sao giờ . Tim cứ thỉnh thoảng thỉnh thoảng. Hết chịu nổi rồi. Xắn tay áo vào bếp giúp thôi.

Hôm đó vui hết sẩy , không ngờ bà cô như tôi lại được cưng chiều nhất thành ra đành phải miễn cưỡng trong hạnh phúc làm dưng sĩ diệt mối. Đến phần thổi nặn cắt bánh thì tôi là người hạnh phúc nhất vì biết chủ nhân cái bánh đó là ai . Chính tôi đã tạo nên nó và giờ đây chàng trai mà tôi thầm yêu sắp đón tuổi mới với nó. Vui quá ý chứ thế là tôi không thể ngăn mình cứ tùm tùm mãi trong lúc rửa bát.

- Bà cô có gì mà vui vậy?

Tôi khẽ lừ mắt sang An – tên nhóc cùng nhà và đang cùng rửa bát với tôi.

- Có gì đâu. Tôi trả lời tỉnh bơ.

- Thấy bà cô cứ cười hoài. Chắc đang khoái trá cái gì lắm.

- Ờ , chút chút. Tôi không thèm nhìn sang cứ thế đưa bát cho An tráng lại cất đi.

- Ngon ha ? Vì được gặp toàn hotboy hả . Thừa biết bà cô mê trai đẹp mà ?

- Hử . Tôi tròn mắt nhìn sang . Sao .. sao biết ?

- Bà cô nghĩ tui ngây thơ vậy sao ? Chả lẽ tui không biết mình đang ở cùng với bà cô chứ không phải ông anh nào hả?

Tôi dừng hẳn việc rửa bát , ngây người suy nghĩ lại xem mình để lộ sơ hở ngày nào giờ nào. Cuối cùng đành quay sang thương lượng.

- Sao biết hay vậy ?

- À , đáng ra không biết nhưng do bà cô cứ thích thể hiện là người phụ nữ đảm đang . Tui tò mò là đàn ông gì nấu ăn ngon vậy lại còn chăm chỉ ngày nào cũng nấu nên tui rình . Tôi biết chứ sao.

- Rình hả?

- Hờ hờ , thêm cả cái vụ bà cô quên... quên. ..

- Quên gì. Tôi lừa mắt.

- Quên thứ có cánh trong nhà tắm đó.

- Hả?

Tên đó nhanh chóng bịt miệng tôi lại.

- Hét lên chi vậy ?

- Vậy sao ? Tôi run run , mặt nhăn nhó như sắp khóc được.

- Thế là tôi bị theo dõi sao?

- Vậy chứ bà cô không theo dõi tui hả ?

- Có sao ?

- Ờ , không có sao biết tôi đi vắng hôm nay mà tíu tít làm bánh vậy ?

- Ờ .. Ờ thì . Chỉ có mỗi vụ đó thôi. Biết thì không nói sớm để sống trong lo sợ hoài... đồ yêu quái. Tôi lẩm bẩm.

- Gì ?

- Chẳng có gì.

- Mà làm bánh cho ai vậy ?

- Hờ .. à .. cho bạn thôi.

- Người yêu chứ gì ?

- Xời .. yêu đương gì .. Tôi xua tay mà mặt đỏ lựng lên. Trước giờ chẳng đỏ mặt thế mà hôm nay . Thật không biết giấu mặt vào đâu trước một thằng nhóc nữa.

- Haaa . đỏ mặt làm chi vậy ?

- Ờ , kệ tui.

Nhóc An đó cười đẹp dữ , quá trời quá đất luôn cái lúc đó chỉ muốn hân cười mãi thôi. Cuối cùng cũng tỉnh mộng khi có người gọi ra hát chúc mừng sinh nhật . Và quên bém cái nụ cười từng làm mình ngây ngất ít phút trước đó. Cứ run run , lại được ngồi cạnh anh nữa chứ. Ít tuổi hơn mà cứ gọi anh , ngại ngại mà thôi kệ. Không thể đánh đồng người sâu sắc như thế với lúc trẻ con đang ngồi vây quanh được. An ngồi đối diện tôi . Thi thoảng chạm mắt nhau cũng ngại thế là tôi chọn cách cúi gầm xuống hoặc liếc sang bên cạnh lên nhìn anh. Nhìn ở cự li gần nhất , cự li trong mơ. Lúc vỏ chiếc bánh được mở ra , mấy tên nhóc con đó xuýt xoa bánh đẹp , hấp dẫn , chắc ngon.. chúng tán tụng cái bánh làm tôi sướng điên đảo. Cứ tùm tùm cười trong hạnh phúc rồi tắt ngấm khi đụng cái mặt ngây ra không cảm xúc của nhóc An đó cứ nhìn chăm chăm cái bánh rồi ngẩng lên nhìn chăm chăm tôi. Lúc đó có chút băn khoăn nhưng chả hiểu lí do vì sao nên cho qua luôn chỉ quan tâm đến cái bánh và chủ nhân của nó hiện giờ mà thôi.

- Ngon ha anh. Đúng là anh có phước thiệt.

- Gì đâu . Chắc của nhỏ nào đại dột đây mà.

Tôi thất vọng trước câu trả lời của anh.

- Trời .. bọn em có được như anh đâu.

- Tại các chú hot quá, cô nào dám làm thế này.

- Cũng phải , thôi bọn em chả cần hot nữa đâu.

- Haa thật không , anh đổi cho các chú nhé.
- Hầy .. không biết nhỏ nào biết bộ mặt quý này của anh còn muốn làm mấy trò này nữa không ?
- Biết sao được . Mà cũng chả biết anh có người yêu rồi chứ biết á đố được như này. Hahaaa ...
- À , bảo sao ông này dấu người yêu kinh khủng.
- Chả thế.... Thôi để anh thối nển rồi ăn , nhìn vậy không biết có nuốt được không . Anh thì anh vẫn tin tưởng bánh đặt ở mấy tiệm uy tín hơn.

L Hết muốn nói gì . Tôi kiểm cố bỏ lên phòng . Dù sao ở đó tôi cũng thừa , cũng đâu có quan trọng với ai trong số họ. Cũng chẳng quen biết ai nữa. Xa lạ . Thế thôi.

Nằm nguyên một đêm mà chẳng khóc được , cũng không bị nhóc An kia làm phiền như dự tính trong đầu. Chỉ thấy facebook nhóc đó có đăng ảnh từ hôm qua , vào buổi trưa. Tức là lúc tôi mới làm bánh xong. Chẳng có tí cảm xúc gì khi nhìn cái bánh ấy nữa.

Yên tĩnh , và hôm sau nghỉ làm nằm bẹp trên giường lướt facebook. Đột nhiên nghĩ đến thế là kiểm facebook Bình An , nhìn cái cách nhóc đó cười tôi lại tự hỏi mình sao trước đó có thể khó chịu với nụ cười này được nhỉ. Ngẫm ngấm rồi cười một mình , hóa ra nhóc này cũng tếu lắm chứ bộ . Đọc nhiều cái status mà không nhìn được cười. Chỉ là không ngờ rằng trong lúc mình cười thì ngoài cánh cửa gỗ màu nâu kia , nhóc đó đang đứng nhìn trân trân vào phòng , xuyên qua cửa và tự hỏi người vừa thất tình xong mà cười gì dữ vậy. Tôi mà biết tôi sẽ xông ra và hét rằng : Này tên kia, tôi cười vì cậu đấy.

Nhưng sau khi cười thì nỗi buồn vẫn tìm đến , lâu rồi mới thất tình kiểu kì lạ này. Không phải chỉ vì tôi mê trai đẹp đâu. Tôi tưởng anh khác cơ , những gì anh nói trên facebook , những gì anh chia sẻ , cái cách anh nói chuyện. Tôi nghĩ anh khác những hotboy khác. Đúng thật , anh khác họ hoàn toàn.

Buồn mấy ngày rồi cũng phải trở lại với công việc , bây giờ thì có thể tự do đi lại , ăn uống mà không cần cảnh giác gì hết. Mà tự dừng lại đâm ra ghét

lây nhóc An đó mỗi khi nghĩ nhóc là bạn anh , cùng một hội với anh. Thân thể cơ mà. 25 tuổi rồi mà có những suy nghĩ ghê không? Chẹp . Biết làm sao?

Cuối cùng sau nhiều ngày bị tôi tránh mặt một cách trẻ con nhóc đó tìm cách làm hoà bằng cách chặn cửa một loạt những món ăn hấp dẫn từ mùi vị đến màu sắc. Lần đầu tiên hai đứa ăn cơm chung. Mặc tôi nhìn vẻ dò xét , nhóc đó cứ cười tươi rói.

- Vậy có phải vui hơn không ? Trước giờ cứ bắt em ăn một mình hoài à?

- Xì , tôi nấu cho cậu ăn đó còn đòi hỏi.

- Vậy từ nay chị nấu cho em ăn nha. Hấn chống hai tay vào cằm làm vẻ dễ thương.

- Đâu có rảnh đâu. Tôi nén cười quay mặt đi.

- Vậy thôi để em nấu chị ăn.

- Cậu rảnh vậy sao ?

- Ừm.. thực ra thì không rảnh . Do lịch trình hoạt động mà nhưng em sẽ tận dụng những ngày rảnh mà em có.

- Vậy chứ những ngày rảnh trước cậu đi đâu?

- À ngày rảnh trước khi chị đến thì em đến chỗ bạn bè chơi. Còn sau khi chị đến thì em đi theo chị cho vui.

- Gì

- Ở cái này không định nói nhưng biết chị làm nhà báo thấy cũng hay hay nên đi theo học nghề coi sao.

- Tài thật . Vậy sao tôi không biết.

- Xời , chị làm nhà báo vậy kém quá.

- Đâu có đâu , do cậu tinh ranh quá đấy chứ. Tôi cười trêu người tên nhóc đó.

- Ở Tinh ranh mà người ta thật chứ đâu...
- Thôi , no rồi . Cậu ăn đi tí tôi xuống rửa bát cho.
- Ở .. em có nói gì đâu.

Vậy đấy , từ hôm đó thì tôi bắt đầu ngẫm vẽ ra một viễn cảnh tươi sáng mới. Tất nhiên chênh lệch tới 5 tuổi cũng là vấn đề hóc búa nhưng mà chỉ ở trong đầu thôi thì chắc không sao. J Mơ mộng một chút cho đời tươi đẹp , dễ thở ấy mà. Chứ tôi biết mình chẳng bao giờ với tới cậu ta cả . Mọi câu chuyện cổ tích đều đẹp nhưng tiếc là chỉ có trong chuyện cổ tích , trong phim hàn mà thôi. Tôi mơ mộng là thế nhưng cũng có lúc thực tế lắm chứ. Một lần thôi chứ đại gì rước khổ vào người. Yêu đơn phương mấy hotboy kiểu này , khổ lắm. Nhưng có điều không thể phủ nhận đấy là cảm giác hạnh phúc khác hoàn toàn nhé . Đừng bảo tôi diễn tả cảm giác ấy , các bạn còn trẻ hãy thử mơ mộng một chút coi sao. Hãy nghĩ rằng mấy anh chàng hotboy đó cũng chỉ thấp bằng mình thôi. Hiiii.

Nói về cái kết câu chuyện của tôi , vậy thôi ngày nào cũng ăn cơm cùng nhau , nói chuyện cùng nhau , bàn bạc công việc cùng nhau và chơi đùa cùng nhau. Tới đây thì chắc các bạn cũng nghĩ như nhỏ cộng tác viên của tôi rằng cái viễn cảnh vốn dĩ hão huyền mà tôi vẽ ra trong đầu đang trở thành sự thật . Không phải đâu , vẫn chỉ là bà cô và cậu nhóc thôi. Nhờ có bà cô mà cậu nhóc sẵn sàng giành cả buổi tối cho nhỏ cộng tác viên hỏi đủ thứ trên trời dưới đất để rồi hôm sau nhỏ xuýt xoa rằng : bà cô thế mà sướng ghen ? J

Nhưng mà bà cô thì già đi còn cậu nhóc thì lớn lên. Tới một ngày cậu nhóc phải đi xa , cậu chỉ dặn bà cô ở lại giữ sức khỏe , cậu đi vài năm sẽ về với bà cô. Nếu lúc đó bà cô không nhớ NKT nữa. J Đại đột , gặp đúng kẻ cố chấp nên là đau vẫn nhớ ghét vẫn thương.

Bà cô vẫn đợi nhưng cậu thì không giữ lời hứa. Cậu về hai mình chứ không về một mình với bà cô. Nhưng có sao , bà cô vẫn vui vẻ ở bên cạnh cậu . Đúng nghĩa là một bà cô. Vì quan trọng nhất bà cô đã hiểu được cái điều vốn dĩ phải hiểu từ lâu dù có sến một chút : Khi bạn yêu ai đó , vấn đề không phải là sở hữu họ mà là bạn hạnh phúc khi thấy họ hạnh phúc.

Vậy là cây cỏ mỏng manh đầy sức sống hai mươi lăm tuổi đã lạc mất điều

quan trọng trong đời rồi. Nhưng chỉ là lạc từ một hướng tốt ban đầu sang một hướng ít tốt hơn thôi. Cuộc đời vẫn rất đẹp. Sẽ còn nhiều lần LẠC như thế trong đời.

Tặng cậu , Hotboy tôi thăm ngưỡng mộ.N B A.

Duyên Kwon